

Arrest

nr. 207 876 van 20 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De bestreden beslissing betreft een asielzoeker aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, in casu Roemenië. De bestreden beslissing werd genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door (oud) artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van 15 werkdagen, wijst de Raad er op dat dit een termijn van orde betreft en de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden.

3. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Roemenië, zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. Uit verzoeker verklaringen blijkt dat zijn fundamentele rechten in Roemenië verzekerd waren. Het gegeven dat verzoeker in het opvangcentrum in Roemenië in een kamer moest verblijven met jongemannen en hij onder andere het vuilnis moest buitenzetten, kan in geen geval beschouwd worden als schrijnende levensvoorwaarden zoals verzoeker lijkt voor te houden. Verzoeker beweert verder in Roemenië geen medische opvolging te hebben gekregen, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk medicatie gekregen heeft, zij het weliswaar een vervangmedicijn (adm.doss., gehoorverslag 1 augustus 2017, p. 4). Verzoeker beweert vervolgens dat hij geen hulp kreeg van de sociaal-assistente in het centrum, doch nadat de protection officer hierop verder was ingegaan, blijkt dat zij hen begeleidde en toonde hoe ze buiten boodschappen kunnen doen (ibid., p. 4). Verzoeker geeft tevens aan dat ze per persoon om de 15 dagen 45 euro ontvingen (ibid., p. 4 en 5). Terwijl verzoeker de toestemming had om zich buiten het centrum te begeven, heeft hij nooit de moeite gedaan om een praatje te maken met de Roemeense bevolking (ibid., p. 5). Verzoeker heeft zelf geen enkel initiatief genomen heeft om werk te zoeken. Verzoeker wijt het niet informeren naar werkmogelijkheden in Roemenië aan het feit dat hij één keer buiten het centrum is gegaan en toen werd aangevallen, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, biedt dit geen afdoende verschooning waarom hij geen verdere stappen hiertoe heeft ondernomen temeer het incident, zoals uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing en die door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht worden, niet geloofwaardig is. Verzoeker heeft overigens slechts ongeveer twee maanden in Roemenië verbleven; vijftien dagen nadat hij er erkend werd, is hij doorgereisd naar België.

Voorts wijst de Raad er op dat in het licht van het gegeven dat Roemenië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Roemenië, dat de bescherming die de Roemeense Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Roemenië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker brengt verder geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Roemenië geweigerd zou worden en toont evenmin aan in Roemenië persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4. Op het verzoek van verzoeker om het huidig verzoekschrift niet te verwerpen zonder het antwoord af te wachten op de prejudiciële vraag van het Bundesverwaltungsgericht op 15 september 2017 gericht aan het Hof van Justitie van de Europese Unie, wordt niet ingegaan. Het antwoord op deze vraag is, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen, immers niet onontbeerlijk om uitspraak te doen.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 juni 2018, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer met een samenvatting van een arrest gewezen door het administratief Hof van Düsseldorf die de overdracht van een Syrische familie naar Roemenië annuleerde omwille van de situatie daar.

Betreffende de door verzoekende partij (haar raadsman) ter zitting per aanvullende nota neergelegde samenvatting van een rechterlijke uitspraak van het administratief hof in Düsseldorf van 8 mei 2018 -de uitspraak zelf legt ze niet neer- wordt er vooreerst op gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partij, die zich beperkt tot een algemene verwijzing naar de uitspraak van voormeld rechtcollege, doch voorts niet op haar eigen concrete situatie ingaat, toont bovendien geenszins aan zich in een vergelijkbare situatie te bevinden als die waarop de uitspraak van het administratief hof in Düsseldorf betrekking heeft. Dienaangaande dient te worden benadrukt dat bij (het onderzoek en behandeling van) ieder verzoek om internationale bescherming rekening dient te worden gehouden met de concrete persoonlijke omstandigheden van iedere zaak apart. Zo werd blijkens de door verzoekende partij voorgelegde samenvatting door het administratief hof in Düsseldorf rekening gehouden met de individuele omstandigheden -*"In view of the applicant's individual circumstances"*, zo luidt de aangebrachte samenvatting-, namelijk het feit dat het een Syrische vrouw betreft die alleen verantwoordelijk is voor de zorg van haar drie jonge kinderen van 2, 4 en 5 jaar oud, hetgeen volgens het hof de mogelijkheden voor die vrouw om in Roemenië op de arbeidsmarkt aan de slag te (kunnen) gaan aanzienlijk beperkt en aldus de mogelijkheid om er zelf in haar levensonderhoud en huisvesting te voorzien erg bemoeilijkt. Om die reden werd de beslissing om die Syrische vrouw met haar kinderen naar Roemenië over te brengen, alwaar zij de vluchtelingenstatus genieten, vernietigd.

De persoonlijke, individuele omstandigheden van verzoekende partij in Roemenië, waar zij de vluchtelingenstatus verkreeg en er als alleenstaande man slechts korte tijd verbleef, zijn niet vergelijkbaar, doch geheel anders en van een andere aard en niet of nauwelijks vergelijkbaar.

Verzoekende partij gaat niet in het minst op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking van 12 juni 2018 waar wordt vastgesteld:

"Verzoeker beperkt zich in wezen tot het op een algemene wijze verwijzen naar de algemene situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Roemenië, zonder deze informatie concreet op zijn situatie te betrekken. Uit verzoeker verklaringen blijkt dat zijn fundamentele rechten in Roemenië verzekerd waren. Het gegeven dat verzoeker in het opvangcentrum in Roemenië in een kamer moest verblijven met jongemannen en hij onder andere het vuilnis moest buitenzetten, kan in geen geval beschouwd worden als schrijnende levensvoorwaarden zoals verzoeker lijkt voor te houden. Verzoeker beweert verder in Roemenië geen medische opvolging te hebben gekregen, maar uit zijn verklaringen blijkt dat hij wel degelijk medicatie gekregen heeft, zij het weliswaar een vervangmedicijn (adm.doss., gehoorverslag 1 augustus 2017, p. 4). Verzoeker beweert vervolgens dat hij geen hulp kreeg van de sociaal-assistente in het centrum, doch nadat de protection officer hierop verder was ingegaan, blijkt dat zij hen begeleidde en toonde hoe ze buiten boodschappen kunnen doen (ibid., p. 4). Verzoeker geeft tevens aan dat ze per persoon om de 15 dagen 45 euro ontvingen (ibid., p. 4 en 5). Terwijl verzoeker de toestemming had om zich buiten het centrum te begeven, heeft hij nooit de moeite gedaan om een praatje te maken met de Roemeense bevolking (ibid., p. 5). Verzoeker heeft zelf geen enkel initiatief genomen heeft om werk te zoeken. Verzoeker wijt het niet informeren naar werkmogelijkheden in Roemenië aan het feit dat hij één keer buiten het centrum is gegaan en toen werd aangevallen, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, biedt dit geen afdoende verschuiving waarom hij geen verdere stappen hiertoe heeft ondernomen temeer het incident, zoals uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing en die door verzoeker niet op afdoende wijze ontkracht worden, niet geloofwaardig is. Verzoeker heeft overigens slechts ongeveer twee maanden in Roemenië verbleven; vijftien dagen nadat hij er erkend werd, is hij doorgereisd naar België.

Voorts wijst de Raad er op dat in het licht van het gegeven dat Roemenië, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Roemenië, dat de bescherming die de Roemeense Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Roemenië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Verzoeker brengt verder geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Roemenië geweigerd zou worden en toont evenmin aan in Roemenië persoonlijke problemen te hebben gekend. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter van socio-

economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op het voorgaande, geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 12 juni 2018 opgenomen grond weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Roemenië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS